

Kada sam napisala prošlu kolumnu, svoju ispovijed kao tete u vrtiću, nisam se ni u snu nadala, da će takav jedan tekst, postići rekordnu čitanost. Tekst su prenijeli ljudi iz cijele Hrvatske i šire, a čitalo ga je oko 16.000 osoba.

Jedna sasvim obična priča iz života, dirnula je zaista mnoga srca. A oni su opet dirnuli moje, tako da sam danima bila na rubu suza, onih od ganuća. I topline što ipak, usprkos tome što živimo u hladnom i okrutnom svijetu, postoje mnogi »mali« ljudi, zaista velikog srca. Velikog srca punog topline i nježnosti. Iako sam ponekad oštar kritičar, zbog svoje mekoće, često ću danima »tuliti«, ganuta ljudskom toplinom i velikim srcem.

Možda ipak ne živimo u tako hladnom i okrutnom svijetu, već ga percipiramo takvim, zato što su nam izokrenuli pogled. Zamaglili su nam pogled ispraznim pričama, preusmjeravanjem pažnje na ono manje važno. A onda se dogodi nešto, što nam okrene kut gledanja naglavačke.

OBIČNI ŽIVOTI OBIČNIH LJUDI?

O njima se uopće ne govori i ne piše. Oni žive svoje »male« i »obične« živote, vrijedno rade i nisu u žarištu zbivanja. Nisu »lica s naslovnica«, poznati političari ili estradne zvijezde. No, njihovi životi su daleko od površnosti. I njihova srca su zaista velika.

To je možda ona »teta« u nekom trgovačkom lancu koja mukotrpno radi, previše sati dnevno i još vam svaki puta udijeli osmijeh i lijepu riječ. A mi ne razmišljamo mnogo o tome. Prođemo pored nje, ne opterećujući se mislima o tome, kako njen život zapravo izgleda. Ili je to baš teta u vrtiću kod koje svakodnevno, s punim povjerenjem ostavljate svoje dijete. Učiteljica u školi vaše djece, koja muči svakodnevnu borbu da sa ono malo sredstava, omogućí djeci što kvalitetnije i

ispunjenje školovanje.

Radnik u noćnoj smjeni, koji vrijedno radi godinama, kako bi ujutro imali svježe mlijeko u dućanu ili pekar kod kojeg svakodnevno kupujemo svježi kruh. Možda poštar koji vam donosi račune, pa na njega ne gledate baš sa velikim oduševljenjem? A možda je baš on upravo taj, pozitivac velikog srca, pun pomoći i podrške za ljude oko sebe. Kao i mnogi drugi.

Obični životi i obični ljudi. Da li su zaista tako obični ili ih takvima čini naša površna perspektiva?

Naš kut gledanja izmanipuliran mnogim slavnim facama, tekstovima u novinama i na portalima, podržava takvo razmišljanje. Rijetko ćete pročitati toplu priču iz života onih sasvim »običnih«, a hvalevrijednih pojedinaca, koji svojim samozatajnim djelovanjem, mogu itekako mijenjati svijet oko sebe. Mogu činiti mnoge »male«, ali životno vrijedne revolucije.

Ne možemo promijeniti svijet, ali možemo sebe. A to je velik korak.

SAMO MOJA REVOLUCIJA

Kada sam prije nekoliko godina, nakon mnogih borbi, neisplaćenih plaća, neprospavanih noći od brige i raznoraznih problema, ostala bez posla u vrtiću, osjećala sam se zaista očajno. To razumiju svi koji su to prošli. Osjećaj besmisla, tuge i ljutnje, straha i bespomoćnosti, miješali su mi se dugo vremena. Postati broj na Zavodu za zapošljavanje, čini se poput gubitka identiteta. U struci ne radim od tada. Da radim, vjerojatno tada ne bi čitali ove moje riječi. Dok vam se jedna vrata zalupe pred nosom, druga se moraju otvoriti. Tako sam naučila što je upornost i odlučnost.

Ali kako nevolja nikada ne ide sama, nedugo nakon toga, prošla sam dugotrajan i težak razvod i postala samohrani roditelj, u punom smislu te riječi. Oni koji su to prošli, znaju da dugo nakon teškog i mučnog razvoda, možete imati PTSP.

Uslijedila je borba oko neplaćanja alimentacije. Beskonačno duga borba, hodanje po sudovima i Centru za socijalnu skrb, zaista mogu iz čovjeka iscrpiti sve životne sokove. Jednom kada uđete

u hladnu centrifugu sustava, zavrtit ćete se tisuću puta i vratiti se na početak. Ižmikani.

Lutat ćete godinama, kafkijanski izgubljeni, pitajući se o smislu i besmislu cijele priče. Svi koji su to prošli, znaju o čemu govorim. A ima ih previše. Imate sreće, ako u vašem gradu, postoji grupa podrške samohranim roditeljima, gdje ćete dobiti podršku, pomoć ili utjehu. Da niste sami. Ja nisam bila te sreće, jer ona u Bjelovaru ne postoji.

Ali ipak, tako sam naučila što je to borbenost.

Samohranim roditeljima je zaista teško. U startu zaboravite da će vam vaš grad ili država, puno pomoći u svim vašim borbama. Za njih ste vi i vaša djeca, samo broj u nekom fasciklu. Premalo senzibiliteta za djecu koja se nađu u besmislu sustava, pa postaju samo komadi papira nekom činovniku, koji ih zametne u ladicu, pa tako stoje dugo. Mjesecima. Ili čak puno duže. Zaboravljeni slučajevi. Pravda je jedno, a pravo nešto sasvim drugo.

Pomoći će vam vjerojatno, ako imate sreću, vaši roditelji i prijatelji. Ljudi velikog srca.

A najviše ćete si pomoći sami. Naravno, uz puno hrabrosti, odlučnosti i borbenosti. Prečesto to zaboravljamo i prepuštamo se razmišljanju da će pomoć doći. Izvana. Od onih koji bi trebali biti tu da pomognu. I trebali bi. Ali nažalost, stvarnost je puno drugačija.

Ljudi velikog srca, bili su uz mene i zaista mi čvrsto držali ruke, da ne padnem u provaliju s litice na čijem sam se vrhu nalazila. Vikali su »držim te« i kada je bilo najteže. I bili mi velika podrška i pomoć, u trenucima koji su bili sve, samo ne pozitivni.

Tako sam naučila što je to zahvalnost.

No, dođe trenutak u životu kada morate sami smoći hrabrosti i odlučnosti pa krenuti naprijed. Neće biti lako, ali isplati se. Naći sebe u ovom pomalo ludom svijetu, velik je zalogaj. Otisnuti se na teško ali predivno putovanje i napraviti onaj mali i klecavi korak prema sebi. Prema životu

samom. Uloviti dobar val i pokušati surfati na njemu. Često ćete gubiti ravnotežu i padati nebrojeno puta, ali nakon nekog vremena, zahvaljivat ćete svakom padu. Valovi će biti sve bolji, a vjetar sve povoljniji.

Tako sam naučila što je hrabrost.

Kada sam dobila priliku da pišem, bila sam zaista sretna. Hvala mom uredniku što je imao beskonačnu vjeru u mene. I krenula sam u nekom sasvim novom smjeru, sa puno vjere i želje.

Kada stvari jednom krenu, otvaraju se mnoga vrata. Kada unatoč svim teškoćama, ljutnji i boli, napravite par koraka dalje, čini se da ipak ima nade.

Tako sam učila o vjeri u sebe.

Za mene su to bile riječi, ali svatko od nas, posjeduje nešto što može pokloniti sebi i ovom svijetu, da on bude ljepše i bolje mjesto. I napraviti neku, samo svoju životnu revoluciju. Usmjeriti sve svoje snage u sebe i sa puno hrabrosti, vjere i upornosti, krenuti prema nekom novom početku. Sve je bolje od kukanja, ravnodušnosti i besmisla.

Najvažnije je naći svoj put. Možda će mnogi reći da nije ispravan ili po nečijim pravilima igre, ali nije niti važno. Jer je vaš.

Nije važno koje ste škole završili, što vam govore mnogi oko vas ili u kojem gradu živite. Važno je ono što nosite u sebi. I koliko ste se u stanju boriti za ono što želite. Hoćete li prepoznati priliku i zgrabiti je širom otvorenih ruku. I otvorenog uma i srca. Važno je imati viziju.

A kada zagrizete, morate zagristi do kraja. Nema sredine, nema polovičnih rješenja, nema fige u džepu. Iz srca i hrabro, svim silama i svim svojim snagama. Samo tako se ide naprijed.

A ako kraj sebe imate i divne ljude velikog srca, mogu vam sa sigurnošću tvrditi da ste u startu privilegirani. Jer upravo takvi ljudi, mogu biti divni životni pokretači.

ZAGREBI ISPOD POVRŠINE

Završava nam ljeto i dolazi jesen, zajedno sa onim osjećajem novog početka. Grad nam je definitivno u kolapsu. Očito je dugo toplo ljeto, sa neizmjereno dugim godišnjim odmorima naših lokalnih faca, učinilo svoje.

Kada su na izborima, dobili povjerenje, većine svojih građana, trebali su se itekako potruditi, da ih ne iznevjere. Potruditi se iz petnih žila. Uprijeti sve svoje snage, sakupiti odlične ljude sa idejom i... jednostavno napokon krenuti. Ali oni djeluju, onako polako, kao kada prvačići kreću u školu, pa im treba mnogo vremena, da se uhodaju. Ali mi nemamo više vremena. Naš grad vapi za revolucionarnim promjenama.

Novi počeci su prilika za razmišljanje, analizu i za dobre planove. Kvalitetne i isplative. One koji su u ime građana, a ne neke osobne koristi. Za one koji nas neće potopiti na samo dno, u kojem se već sada koprcamo i samo nam je glava još vani, već će nam dati neki kvalitetniji život. Planove bez površnosti. Često treba kopati dublje, puno ispod površine. Zahtijeva više vremena i truda, ali su zato krajnji rezultati puno bolji.

Dosta je površnosti i malih rješenja, gospodo. Krajnje je vrijeme za revolucionarne početke, odlične ideje i njihovo hitno provođenje. Inače ćemo potonuti svi. Bez čamaca za spašavanje.

Od onih na vrhu, pa do svih nas »običnih« ljudi, možda je baš sada, prilika za jedan novi početak. U visokom startu, sa punom brzinom u utrci koja se zove život.

Revolucije se događaju rijetko. Obično završavaju sa mnogo krvi, žrtava i ispaljenih metaka. Ali one, koje krenu iz nas samih i iz one ljudske, plemenite težnje, da svijet učine boljim, revolucije su koje mijenjaju nas. Pa time i svijet.

Budući da su godišnji odmori završili, svima vam želim mnoge nove početke. I vaše osobne

SAMO MOJA BJELOVARSKA REVOLUCIJA

Autor Maja Geček-Jelić

Utorak, 27 Kolovoz 2013 15:15 - Ažurirano Utorak, 27 Kolovoz 2013 15:25

životne revolucije. Svaki početak je težak ali vrijedan truda i svakog pada.

Svima vam želim hrabrosti i odvažnosti sa puno duha. I puno razbijenih koljena. Jer će značiti, da ste se nebrojeno puta podigli i krenuli ispočetka.

Život je igra. On je vrtuljak u luna parku. Malo si dolje, ali si ubrzo ponovo gore. Pa opet ispočetka. Zato, stisnite zube, zavežite sigurnosni pojas i krenite. Zavrtite se. Sa osmijehom na licu.

I sjetite se, sreća prati hrabre.